

את אלעד הכרתי בהיותי בת 14 במבצע ענבי זעם מול חיזבאללה בדרום לבנון בשנת 1996. הייתי אחת ממניין רב של ילדים החיים בקו העימות ובצל הקטיושות הבלתי פוסקות. אני זוכרת את אותו היום שמדריכת הנוער במושב אמרה: "מחר תלמידי כיתות ז' עד יב' נוסעים דרומה להתארח בקיבוצי הערבה עד שהמצב בצפון יירגע". למחרת בבוקר יצא אוטובוס מלא ממושבי להתארח בקיבוצי הערבה בניהם קיבוץ אילות בו אלעד גדל. אותו אירוח הביא לכך שאפגוש את אלעד. אלעד היה אז בן 15 וחצי - אני זוכרת נער גבוה וצנום עם חיוך כובש המשדר צניעות וביישנות. למרות המרחק הגיאוגרפי אני ואלעד החלפנו טלפונים ובמשך שלוש שנים היינו ידידים טובים שמשוחחים בטלפון לעיתים תכופות. כשמלאו לי 17 שנים נסעתי עם משפחתי לאילת וקבעתי עם אלעד שנפגש. התרגשתי מאוד מהמפגש מאחר ותקופה ארוכה לא התראינו. ברגע שנפגשנו ידעתי שנהייה יחד וכך היה. חיינו חיים טובים ומאושרים יחד עד אותו יום ארור בו התקבלה הבשורה המרה. במשך שנותינו כזוג הרגשתי שמכל דבר רע יכול לצאת טוב, אולם לא האמנתי שאותו גורם שנתן לי את האדם היקר מכל והמשמעותי בחיי ב 1996 גם ייקח אותי ממני עשר שנים אחר כך, ב 2006.

אלעד יקר -

החיים המשותפים שלנו במשך 7 שנים כללו רגעים טובים וחוויות משותפות ומשמעותיות: סללנו את דרכנו כזוג כשהתחלת את שירותך הצבאי בצנחנים, תקופה בה חוינו בעיקר געגועים וציפייה למפגשינו הקצובים. כשפשטנו את המדים היה ברור לשנינו שלקנדה או נוסעים - שם שהינו שבעה חודשים, עבדנו, טיילנו וראינו מקומות חדשים. כשחזרנו חיינו יחד כשנה בקיבוץ אילות, ולבסוף כשהחלטנו שהגיע הזמן ללמוד דילגנו לחיפה לדירה חדשה. בכל אותן שנים של זוגיות, צברנו חוויות מטוילים משותפים, בהם לא פעם גרמת לי לצאת מהקופסא ולהתנסות בדברים שבלעדיך לא הייתי מעיזה לעשותם. גרמת לי להתאהב בטבע והדבקת אותי ברצון העז שלך להיחשף לתרבויות וליעדים שונים בעולם. יחד בנינו לנו פינה חמה, תומכת ואוהבת. אני זוכרת אותך עניו וביישן שמוכן להתנדב ולעזור לזולת בכל הזדמנות וללא כל ציפייה לתמורה. בתמימותך ידעת איך לגרום לכל אדם שנקרה בדרכך לאהוב אותך ולרצות בקרבתך ותמיד הקרנת רוגע ואופטימיות עם החיוך הכובש על פניך. אלעד, שנים יפות אלו חרוטות בזיכרוני ובליבי והזיכרונות מלווים אותי בכל יום שעובר.

אוהבת ומתגעגעת.

סיון